

Hồi Thứ Hai Mười Sáu

HỎA THIÊU NGỤC THẮT

Thời gian qua rất nhanh...

Đã một tuần lễ! Trong suốt tuần lễ này Tiểu Tà lúc nào cũng ca hát, chơi xí ngầu.

Đến bữa cơm, tuy không còn Thanh Ký Sơn trong ngục thất nhưng Thanh Bình Bình cũng tiếp tục đem cơm như thường lệ, làm cho Tiểu Tà cũng thấy vui vẻ.

Tình cảm giữa Bình Bình, Tiểu Tà, Tiểu Thất cũng vì vậy mà thân mật.

Tiểu Thất thì lúc này đã khỏe mạnh, nên lúc Tiểu Tà ca hát thì Tiểu Thất gõ cửa sắt phụ họa. Có lúc đói bụng, Tiểu Thất gõ cửa sắt để trông chờ Bình Bình đem cơm tới.

Hai người quên mất đây là ngục thất, mà tưởng chừng một nơi chốn an nhàn.

Thanh Tử Y thì rất lo lắng trông bạn hữu tới từng ngày, từng giờ.

Thanh Ký Sơn thấy cha mình không có cách nào giải khai huyết đạo cũng thất vọng, nghĩ đến tương lai bản thân rất đen tối. Chỉ cần phóng thích Tiểu Tà ra khỏi ngục thất thì hẳn sẽ có cách mua chuộc Tiểu Tà phục hồi công lực, nhưng Thanh Tử Y thì còn đang tính toán nhiều việc quan trọng hơn.

Hàng ngày, Thanh Ký Sơn vẫn dặn bảo Thanh Bình Bình phải hết lòng săn sóc bữa ăn cho Tiểu Tà, để tình cảm không xấu đi. Đến nỗi Thanh Ký Sơn cũng khuyên Diệp tổng quản cạo đầu để làm vừa lòng Tiểu Tà.

Diệp tổng quản làm việc này cũng không buồn, vì đã là thuộc hạ thì phải chịu hy sinh.

Bỗng nhiên, một hôm dưới núi có tin Ngọc Diện Thư Sinh Lục Bát Xuyên đã đến Hoa Sơn.

Thanh Tử Y rất vui mừng.

Bạn thân đã đến, Thanh Tử Y lập tức khai đại môn đón tiếp.

Ngọc Diện Thư Sinh Lục Bát Xuyên vừa đến đại sảnh đã ân cần chào hỏi Thanh Tử Y, nói:

– Chưởng môn đại nhân! Đã một năm xa cách, Thanh đại nhân có khỏe không?

Thanh Tử Y nói:

– Nhờ trời cũng bình an! Xin mời Lục huynh vào trong.

Hai người nắm tay vui vẻ vào đại sảnh.

Ngọc Diện Thư Sinh Lục Bát Xuyên chính là một trong ba tài danh ở Trung Nguyên, tuổi độ bốn mươi, một thân tiên phong đạo cốt, chỉ nghe tên cũng đã biết là một cao nhân trẻ tuổi, nổi danh với biệt hiệu “Thiết Hoạch Thần Công” vô địch thiên hạ.

Vào đại sảnh, hai người lập tức bàn chuyện.

Thanh Tử Y nói:

– Lục huynh! Bốn môn có chút chuyện nên mới có thư mời Lục huynh đến đây.

Lục Bát Xuyên cười, nói:

– Thanh đại nhân! Tại hạ được đại nhân mời đến thật vinh dự. Không biết có chuyện gì?

Thanh Tử Y nói:

– Lục huynh quá khiêm tốn rồi! Ai không biết Lục huynh kiến thức bao trùm thiên hạ. Chuyện nhỏ mọn này không đáng được Lục huynh để mắt đến.

Lục Bát Xuyên cười nói:

– Xin Thanh đại nhân cứ nói rõ.

Thanh Tử Y nói:

– Lục huynh có nghe qua công phu “Đại Bi Chỉ” không?

Lục Bát Xuyên nghe nói kinh sợ, hỏi:

– Thanh đại nhân! Có phải Thanh đại nhân muốn đề cập đến Âu Dương tiên sinh “Đại Bi Chỉ” sao?

Thanh Tử Y gật đầu:

– Chính là chuyện này.

Lục Bát Xuyên suy nghĩ một lúc, nói:

– Âu Dương tiên sinh cách đây mười năm bỗng nhiên mất tích giang hồ, bây giờ cũng không biết sống chết, tại sao Thanh đại nhân nhắc lại chuyện này? Không lẽ...

Thanh Tử Y than:

– Thật không dám giấu giếm. Tiểu nhi trên thân bị “Đại Bi Chỉ”, mất hết nội lực...

Lục Bát Xuyên hỏi:

– Có chuyện này sao? Có phải Thanh công tử gặp Âu Dương tiên sinh bị Âu Dương tiên sinh khống chế công lực?

Thanh Tử Y nói:

– Nếu mà như vậy thì chuyện cũng xong rồi, lão phu cũng không dám phiền

Lục huynh đường xa đến đây.

Lục Bát Xuyên hỏi:

– Nếu vậy là chuyện gì?

Thanh Tử Y nói:

– Mấy bữa trước có hai tiểu tử đến Hoa Sơn phá rối, sanh chuyện bị bắt giam tại địa lao. Không ngờ tiểu nhi không cẩn thận, bị một trong hai tiểu tử điểm được huyết đạo, khống chế nội lực, từ đó chân khí không hội tụ được. Hấn nói là dùng “Đại Bi Chỉ”. Điều xấu hổ chính là lão phu không có cách giải trừ, buộc lòng phải làm phiền đến Lục huynh giúp đỡ.

Lục Bát Xuyên cười nói:

– Thanh đại nhân đề cao tại hạ quá rồi! Nếu một cao thủ hữu danh mà dùng “Đại Bi Chỉ” thì tại hạ không có cách. Nhưng tại hạ nghĩ rằng công phu “Đại Bi Chỉ” là môn tuyệt học võ công, phải trải qua thời gian khổ luyện lâu dài. Một tên tiểu tử mà luyện được thì thật khó nghĩ tới. Tại hạ không tin một đứa con nít có thể làm nên chuyện đó.

Thanh Tử Y hi vọng:

– Lão phu cũng không tin nên mới thỉnh Lục huynh đến đây. Lục huynh là người kiến thức hơn thiên hạ, thật là làm phiền rồi.

Lục Bát Xuyên cười nói:

– Thanh đại nhân! Tại hạ mời lệnh lang ra đây được không? Không chừng tại hạ tìm ra manh mối.

Thanh Tử Y nói:

– Lão phu sẽ gọi tiểu hài nhi ra đây.

Không lâu, Thanh Ký Sơn đã vào đại sảnh, chấp tay:

– Con xin bái kiến phụ thân.

Thanh Tử Y nói:

– Sơn nhi! Hãy mau bái kiến thúc thúc của người.

Thanh Ký Sơn vâng lời, bái kiến Lục Bát Xuyên.

Lục Bát Xuyên nhìn Thanh Ký Sơn:

– Tiểu công tử! Xin đừng đa lễ. Hãy qua đây ta xem thử.

Lục Bát Xuyên liên tục ra sức giải huyết, nhưng thất vọng.

Qua một lúc, Lục Bát Xuyên thở dài:

– Thanh đại nhân! Đúng là “Đại Bi Chỉ pháp” rồi. Tại hạ không cách nào hóa giải được.

Thanh Tử Y thấy kết quả thất bại, buồn rầu:

– Lục huynh! Xin đa tạ!

Lục Bát Xuyên khổ sở:

– Không ngờ tiểu tử này lại luyện thành “Đại Bi Chỉ”. Đại nhân có biết lai lịch của tiểu tử không?

Thanh Tử Y nói:

– Chính hắn là người đã thông qua mười ba tầng Thất Linh Cảm của Thiếu Lâm tự, tên Dương Tiểu Tà.

Lục Bát Xuyên kinh hãi:

– Là hắn? Nếu là hắn thì không còn cách nào để suy nghĩ nữa. Luôn cả Thất Linh Cảm mà hắn còn thông qua được, sá gì... Dám hỏi Thanh đại nhân, hắn đã sinh chuyện với Hoa Sơn cách nào đây?

Thanh Tử Y kể lại lời của con mình.

Lục Bát Xuyên cười nói:

– Thật có chuyện này sao?

Thanh Tử Y nói:

– Nếu không thì làm sao lão phu bắt nốt hắn.

Lục Bát Xuyên nói:

– Lão huynh! Tại hạ có ý khuyên, không biết lão huynh có nghe không?

Thanh Tử Y nói:

– Lục huynh cứ nói đi! Lão phu không nghe Lục huynh còn nghe ai?

Lục Bát Xuyên nói:

– Người ta nói: “Oan gia nên giải, không nên cột”. Nếu người ta bị nốt như vậy, tại hạ thấy cũng đủ rồi, tại sao lại không thả hắn ra. Nhất định hắn là truyền nhân của Âu Dương tiên sinh, không biết lão huynh nghĩ sao?

Thanh Tử Y nói:

– Được rồi! Âu Dương tiên sinh danh vang thiên hạ, nếu xử không khéo sau này làm sao giải đáp đây. Lão phu sẽ ra lệnh thả hắn ra, ai vô phúc thì gặp tiểu sát tinh này.

Lục Bát Xuyên nói:

– Lão huynh! Dương Tiểu Tà không phải là bá đạo sao?

Thanh Tử Y cười nói:

– Lục huynh! Dương Tiểu Tà thật tà môn, bất cứ dùng biện pháp gì rồi cuộc cũng sa vào bẫy của hắn.

Lục Bát Xuyên cười nói:

– Nghe tên của hấn cũng đủ biết hấn là người cổ quái tiểu hài rồi.

o O o

Tại ngục thất, tên thuộc hạ đã nhận được lệnh thả Tiểu Tà, nhưng khi thông báo bị Tiểu Tà đánh hai bạt tai, hét:

– Người trở về báo với chưởng môn, ta không muốn ra ngoài. Hãy để ta ở đây ăn ngủ, chờ khi Tiểu Thất bình phục chúng ta sẽ ra đi, không cần lệnh của ai cả.

Thuộc hạ không muốn bị đánh, liền hồi báo.

Thanh Tử Y và Lục Bát Xuyên lập tức đến ngục thất để xem xét.

Lục Bát Xuyên thấy Tiểu Tà cười nói:

– Dương thiếu hiệp! Ta chào người! Ta là Lục Bát Xuyên.

Tiểu Tà nhướng mày:

– Tôi không biết ông là cái gì? Tôi đang ca hát không có thì giờ nói chuyện.

Lục Bát Xuyên giận nói:

– Tiểu Tà! Ta dùng lễ đối xử với người, nhưng người lại vô lễ như vậy. Chúng ta có thù oán gì đâu.

Tiểu Tà nói:

– Lục đại hiệp! Ông là người chính phái, tại sao lại phải tức giận tôi?

Lục Bát Xuyên thấy Tiểu Tà bắt bẻ, không chịu nổi, kéo Thanh Tử Y trở về đại sảnh, nói:

– Thanh đại nhân! Không biết người này là chính phái hay tà phái đây? Nếu là người tà phái thì phải trừ bỏ, nếu không giang hồ nổi loạn.

Thanh Tử Y cũng muốn trừ bỏ Tiểu Tà, nhưng sợ là truyền nhân của Âu Dương Bát Không nên không dám. Bây giờ Lục Bát Xuyên bàn bạc, nên đặc ý gạt đầu:

– Lục huynh! Chuyện này phải suy nghĩ kỹ. Giết hấn không phải dễ dàng gì.

Lục Bát Xuyên suy nghĩ, nói:

– Vậy phải dùng hỏa công rồi! Đêm nay ta phong tỏa ngục thất, đốt cháy...

Thanh Tử Y nói:

– Lão phu cũng nghĩ như vậy. Giết một người tà phái không cần phải đắn đo.

o O o

Trời trưa...

Tiểu Tà ở trong ngục giác buồn bực như báo hiệu trước có việc gì sắp xảy ra.

Hắn suy nghĩ một lúc, nói với Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Ta xem thấy Lục Bát Xuyên có vấn đề! Ta chỉ nói mấy câu mà hắn tức giận rồi, thế nào cũng vì thể diện mà trả thù.

Tiểu Thất gật đầu:

– Đúng vậy! Sở dĩ chúng ta ở yên được là vì Thanh Ký Sơn bị khống chế. Nay thì Thanh Ký Sơn đã được thả ra, thế nào chúng nó cũng sanh chuyện.

Tiểu Tà nói:

– Nếu vậy phải thoát ra khỏi nơi đây là hơn. Tối nay chúng ta trốn đi! Có thể phải đánh nhau một trận. Phần huynh phải hướng về chân núi mà chạy. Nếu chúng ta thất lạc, huynh đến hồ Động Đình tìm Tiểu Linh, không được chạy bậy. Tôi sẽ đến đó.

Tiểu Thất gật đầu:

– Được! Tôi đi tìm Tiểu Linh.

Tiểu Tà lấy ra một ngân phiếu:

– Tiểu Thất! Đây là ngân phiếu một ngàn lượng, hãy cất đi. Đến hồ Động Đình, nếu không biết đường thì phải tìm bọn ăn mày hỏi thăm.

Tiểu Tà sợ Tiểu Thất không biết nên chỉ dạy cả một thời gian rất lâu.

Tiểu Tà nói:

– Bọn chúng thế nào cũng dùng hỏa công. Ta đã lấy lại Hàn ngọc đao cho huynh, đêm nay huynh chịu khó đào một lỗ tường để thoát ra. Bây giờ chúng ta bắt đầu làm kéo không kịp.

Tiểu Thất theo lời chỉ dẫn của Tiểu Tà, dùng Hàn ngọc đao đào tường rất nhanh. Mặc dù tường đá rất cứng, nhưng Hàn ngọc đao là vũ khí quả nhiên lợi hại, có thể chặt đá như chặt bùn.

Chỉ chốc lát đã đào thủng một lỗ ăn thông ra bên ngoài.

Tiểu Tà đặc ý:

– Được rồi! Bất kỳ giờ nào bọn chúng dùng lửa đốt chúng ta cũng thoát ra được.

Đêm đến...

Vào canh ba...

Đã có mùi dẫn hỏa vào ngục thất. Tiểu Tà nghĩ chắc là bọn Thanh Tử Y đã bắt đầu phát hỏa. Gấp lên:

– Bọn chúng phóng hỏa. Chạy mau.

Bấy giờ lửa đã cháy ngùn ngụt bên ngoài.

Tiểu Thất không dám chậm trễ phóng ra.

Bên ngoài có tiếng hét:

– Mau bắt chúng nó.

Tiểu Tà lập tức phóng theo Tiểu Thất, nhưng vừa chạy được một lúc đã thấy Thanh Tử Y chặn đường.

Tiểu Tà phát ra hai chưởng, ném hai cây phi đao mở đường cho Tiểu Thất chạy.

Thanh Tử Y rút kiếm công về phía Tiểu Tà.

Tiểu Tà quay lại, phóng hai cây phi đao, lợi dụng tình thế chạy về phía đại môn.

Bấy giờ có một bóng người đuổi theo, khí thế rất uy dũng.

Tiểu Tà không để ý phía sau, cứ phóng mình chạy tới trước.

Người đang đuổi theo sau chính là Lục Bát Xuyên.

Lục Bát Xuyên sử dụng thiết phiến đánh ép tới Tiểu Tà.

Tiểu Tà tức giận xuất chiêu đánh trúng ngực Lục Bát Xuyên, trong lúc đó Tiểu Tà cũng bị Lục Bát Xuyên công tới, dùng thiết phiến ép Tiểu Tà chạy về phía chân núi.

Thanh Tử Y cũng đuổi tới, hợp lực với Lục Bát Xuyên áp đảo Tiểu Tà.

Tiểu Tà sử dụng “Cô Tinh Kiếm Pháp” đánh trả lại.

Lục Bát Xuyên không biết chiêu này lợi hại.

– Bộp!

Lục Bát Xuyên đã bị đánh ngã.

Tiểu Tà phóng chạy xuống chân núi.

Tại chân núi, lúc này Tiểu Thất cũng đang lo cho Tiểu Tà bị kẹt trong vòng vây, nên chưa dám thoát đi. Bỗng nghe có tiếng gọi của một cô gái:

– Tiểu Thất! Tiểu Tà đâu rồi?

Tiểu Thất thấy cô gái đó chính là Thanh Bình Bình, hỏi:

– Cô nương đi đâu vậy?

Thanh Bình Bình nói:

– Sao huynh chưa chạy đi còn đứng đây?

Tiểu Thất nói:

– Tiểu Tà thất lạc rồi! Không biết có còn gặp được không. Tiểu Tà dặn tôi nếu thất lạc thì đến hồ Động Đình tìm Tiểu Linh, tại núi Quân Sơn.

Thanh Bình Bình hỏi:

– Hồ Động Đình, tại núi Quân Sơn?

Tiểu Thất gật đầu.

– Thế thì xuống núi cho mau kẻo không kịp. Hãy theo tôi.

Tiểu Thất không còn suy nghĩ gì cả, chạy theo Thanh Bình Bình.

Trong lúc đó Tiểu Tà bị đánh ép dồn vào một khe sâu, không còn cách nào thoát lên được. Suốt đêm, lần mò theo con suối mà thoát ra khỏi Hoa Sơn.

Bấy giờ trời đã sáng...

Thanh Tử Y thấy Tiểu Tà đã lọt dưới khe sâu tưởng Tiểu Tà đã bỏ mạng nơi đó rồi, truyền thuộc hạ chấm dứt cuộc truy nã, trở về căn cứ.

Tiểu Tà thoát khỏi Hoa Sơn, quyết tâm đến Chung Nam Sơn tìm người bạn của lão đầu tử.

Chung Nam Sơn tuyết lạnh phủ đầy...

Lúc này về mùa đông, cây cối mờ nhạt...

Tại lưng núi, một thiếu niên đang từng bước phóng về hướng cao phong.

Thiếu niên đó chính là Dương Tiểu Tà.

Tiểu Tà vừa đi vừa lẩm bẩm:

– Lý Mẫn Cốc! Người thích mặc áo trắng!

Tiểu Tà kêu la vang cả một góc núi, nhưng vẫn không một tiếng đáp lại.

Thật hoang vu...

Tiểu Tà vẫn không bỏ cuộc, kêu to:

– Lý Mẫn Cốc! Lão đầu bảo ta đến đây tìm lão, nếu lão bằng lòng đến ở với lão đầu ta cho có bạn.

Tiểu Tà kêu rất lớn, tiếng dội truyền ra có đến ngoài mười dặm.

Bỗng có tiếng nói:

– Tiểu huynh đệ! Người đi tìm lão phu sao?

Rõ ràng một vị bạch y đứng trước mặt Tiểu Tà.

Tiểu Tà mừng rỡ hỏi:

– Ông là Lý Mẫn Cốc?

Bạch y lão nhân nói:

– Không sai! Xin hỏi tiểu huynh đệ là người của môn phái nào?

Lý Mẫn Cốc độ ngoài năm mươi tuổi, người hơi ốm, râu đen, ra dáng thư sinh.

Tiểu Tà nói:

– Tôi không phải là môn hạ của ai. Ông nội tôi bảo tôi đến đây tìm ông, hi vọng ông đến đó làm bạn. Ông hãy mau đi đi.

Lý Mẫn Cốc nói:

– Lão phu nhất định đến đó, nhưng không biết ai nói cho người biết lão phu đang ở đây?

Tiểu Tà nói:

– Đương nhiên là ông nội tôi rồi! Nếu không tôi không đến nơi hoang vu này.

Lý Mẫn Cốc hỏi:

– Như vậy ông nội của tiểu huynh đệ là ai?

Tiểu Tà nói:

– Tôi đang muốn hỏi tên ông nội tôi, vì ông và ông nội tôi là bằng hữu, chắc ông phải biết.

Lý Mẫn Cốc cười nói:

– Lão phu nhất thời đã quên! Nếu không chê xin mời tiểu huynh đệ đến chòi lá của lão phu nghỉ ngơi và uống một chút rượu nóng được không?

Tiểu Tà nghe nói có rượu, lập tức nhận lời:

– Được! Uống rượu thì tôi ở hồ Một Tháp đã có kinh nghiệm gần mười năm mà.

Lý Mẫn Cốc cười nói:

– Hay lắm! Thế thì chúng ta đi thêm một đoạn đường không xa, sẽ tới.

Hai người đi không bao lâu đã đến một ngôi nhà lá.

Ngôi nhà không lớn, dựng trên một ngọn đồi nhỏ, trong nhà chỉ có một cái giường và một cái bàn rượu.

Lý Mẫn Cốc mở cửa:

– Xin mời tiểu huynh đệ vào trong.

Tiểu Tà ngồi vào bàn, cầm bình rượu nói:

– Lý đại thúc! Đừng khách sáo! Chúng ta uống mỗi người một bình.

Lý Mẫn Cốc ngồi đối diện bắt đầu uống rượu.

Tiểu Tà nói:

– Rượu này không ngon mấy, chắc ông không thường uống rượu?

Lý Mẫn Cốc nói:

– Không sai! Hôm nay có người ta mới uống.

Tiểu Tà nói:

– Lý đại thúc rất tốt! Ông nội tôi rất thích ông.

Chuyện nói chưa hết, Tiểu Tà đã ngã xuống đất bất động.

Lý Mẫn Cốc nhảy đến điểm vào huyết đạo của Tiểu Tà, đồng thời vỗ tay mấy cái, bên ngoài đã nhảy vào ba tên Hắc y bịt mặt.

Lý Mẫn Cốc nói:

– Hãy đem hấn đến chỗ cũ. Phải cẩn thận.

Ba tên Hắc y hán tử khiêng Tiểu Tà xuống núi, đem về chỗ cũ.

Sự thật, Tiểu Tà đã phát hiện trông rượu mùi thuốc mê. Hấn không hiểu tại sao bạn hữu của lão đầu lại đánh thuốc mê như vậy, nên hấn giả mê để tìm hiểu bí mật bên trong.

Không lâu, Tiểu Tà được đem xuống núi, bỏ lên một chiếc xe ngựa, không rõ chạy về hướng nào.

Tiểu Tà giả mê một lúc, nghĩ thuốc cũng giải rồi, liền hỏi:

– Các người muốn bắt ta đem đi đâu đây?

Tên Hắc y ngồi trong xe không trả lời.

Tiểu Tà nói:

– Các người là bọn nào đây? Dám gheo Thông Thực Tiểu Bá Vương sao?

Tên Hắc y chỉ gạt đầu, giống như câm điếc.

Xe chạy được một lúc, đến một mé biển, tên Hắc y lại bắt Tiểu Tà xuống xe, đưa lên một chiếc thuyền.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Phải ra ngoài biển rồi! Cũng được! Từ Thiên Nam giải đến Địa Bắc cũng là giỏi. Ta thử tìm hiểu bọn này.

Thuyền chạy một ngày một đêm, Tiểu Tà bị áp giải lên khỏi thuyền.

Tiểu Tà nhìn thấy một hòn đảo toàn đá trắng không có một lùm cây.

Đảo này diện tích độ năm dặm, chính giữa một vùng đá xây thành.

Thành cao hơn hai trượng, trông giống như một ngục thất.

Chớp mắt, Tiểu Tà đã bị dẫn vào trong ngục đá này.

Người đến tiếp nhận là một đại hán, thân thể khỏe mạnh, gân cốt nổi lên, đầu trọc, hai bên mép miệng có râu, tay cầm roi da.

Một Hắc y nói:

– Hấn là trọng phạm, cấp trên giải giao tại đây.

Hấn lấy ra một bức thư trao cho đại hán trọc đầu.

Đại hán trọc đầu nói:

– Nếu là trọng phạm thì phải xiềng chân lại, áp giải vào phòng số một.

Bốn tên ngục tốt lập tức xiềng chân Tiểu Tà, rồi giải đến lao phòng số một.

Đại hán trọc đầu cầm bức thư chạy đến căn nhà đá nói:

– Bẩm Đường chủ! Có trọng phạm đến.

Đường chủ nói:

– Ngư Vỹ! Người xem thử trong thư nói gì?

Đại hán đầu trọc tên Ngư Vỹ, một tên ngục tốt rất hung hăng, đọc thư và nói:

– Cấp trên bảo phải bắt khẩn khai ra tin tức Âu Dương Bát Không và Lý Mẫn Cốc. Nhưng không được đánh chết hẳn.

Đường chủ nói:

– Người đi làm phận sự đi.

Ngư Vỹ liền lui ra ngoài.

Tiểu Tà bị nhốt trong căn phòng số một, bên trong tối đen, chỉ có cánh cửa sắt chính giữa có hai cái lỗ để đưa cơm vào.

Tiểu Tà nhìn cánh cửa sắt nghĩ thầm:

– Cánh cửa này rất kiên cố, không biết có phá nổi hay không, chờ một lúc ta xem thử.

Lúc này Ngư Vỹ đã đi vào, tay cầm xâu chìa khóa, miệng huýt gió, bắt Tiểu Tà còng hai tay lại.

Ngư Vỹ nhìn Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Ta muốn hỏi người, nếu không muốn bị ta tra tấn đau đớn thì nên nói thật.

Tiểu Tà nói:

– Có chuyện gì cứ hỏi đi! Ta đang mệt cần nghỉ ngơi.

Ngư Vỹ đánh một roi trên lưng Tiểu Tà.

– Phạch!

Tiểu Tà nổi giận:

– Người dám đánh ta à? Người chán sống rồi sao?

Ngư Vỹ quát:

– Tiểu tử! Chính người chán sống chứ đâu phải ta?

– Phạch... Phạch...

Ngư Vỹ tiếp tục đánh hai roi.

Tiểu Tà trên trán toát mồ hôi.

Ngư Vỹ trợn mắt:

– Người có gan à?

Tiểu Tà cười khinh:

– Có ngày ta chặt đôi tay người, để xem người còn hung hăng nữa không.

Ngư Vỹ đánh tiếp mười mấy roi, hỏi:

– Âu Dương Bát Không hiện nay ở đâu?

Tiểu Tà cười thâm: Té ra chúng muốn biết tin Âu Dương Bát Không, liền nói:

– Ta không biết.

Ngư Vỹ hỏi tiếp:

– Vậy Lý Mẫn Cốc ở đâu? Phải khai thật tình mau.

Tiểu Tà giật mình nghĩ thâm:

– Như vậy không phải Lý Mẫn Cốc bắt ta đến đây? Có lẽ là chúng giả mạo.

Ta nhất định thừa cơ hội này khám phá đến tận ổ của chúng.

Ngư Vỹ hầm hừ:

– Người không nói ta sẽ đánh cho đến lúc phải nói.

Hắn dùng sức đánh vào lưng Tiểu Tà. Chiếc roi da nhanh lẹ vô cùng.

Tiểu Tà thở một hơi, nói:

– Được! Ta nói.

Ngư Vỹ lúc này mới quay roi lại, cười nhạt:

– Ta tưởng người mình đồng da sắt, không biết sợ đau?

Tiểu Tà nói:

– Âu Dương Bát Không hiện ở tại Thiên Sơn u cốc cách mé nam hai mươi dặm. Lý Mẫn Cốc ở tại núi Côn Luân Ma Thông Phong.

Ngư Vỹ hỏi:

– Người không gạt ta chứ?

Tiểu Tà làm bộ sợ sệt:

– Ta không có nói gạt. Ta chịu không nổi rồi.

Ngư Vỹ đắc ý:

– Tốt lắm! Người khá biết điều.

Hắn bắt Tiểu Tà xiềng lại, đưa vào ngục, trở về báo cáo với Đường chủ.

Tiểu Tà nhún vai, uất hận vô cùng:

– Được! Ta chạy thoát cho người xem.

Hắn từ từ lấy ra lưỡi cửa dấu trong áo, lưỡi cửa rất nhỏ, dùng công lực cửa đứt xiềng chân.

Một lúc sau có người đem cơm đến.

Tiểu Tà lấy cơm và nói:

– Ha! Tên nô dịch kia! Người đi nói cho tên hán tử trọc đầu vào đây ta bảo. Lời nói của ta vừa rồi là không đúng sự thật.

Người đưa cơm nói:

– Được! Ta sẽ kêu hán đến.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Tại hải đảo này nếu không bày trò chơi thì buồn chán quá. Ta sẽ tìm cách thoát ra ngoài.

Tiểu Tà lượm mấy cục đá bỏ vào túi.

Không bao lâu, có tiếng chân người đi đến rất nhanh, tiếng động âm âm.

Người đó chính là Ngư Vỹ. Mặt hấn giận giữ, đôi mắt đỏ ngầu.

Vừa vào cửa, hấn thét to:

– Tiểu tử! Người hết muốn sống hay sao mà diễn trò với ta?

Tiếng nói chưa dứt đã chạy đến mở cửa sắt, chân đá âm âm.

Tiểu Tà thấy cửa sắt đã mở, hét một tiếng, dùng dây xiềng hương vào đầu Ngư Vỹ quật tới.

Ngư Vỹ không ngờ Tiểu Tà đã cắt xiềng, nên né tránh không kịp.

– Phạch...

Ngư Vỹ bị xiềng đánh trúng đầu, ngã xuống đất, không kịp la một tiếng.

Tiểu Tà lập tức xông đến, điểm ngay huyệt đạo làm cho Ngư Vỹ tê cứng, không cử động được nữa.

Tiểu Tà hỏi:

– Ác quỷ! Nếu người biết điều thì trả lời mấy câu hỏi của ta, nếu không ta giết chết ngay.

Ngư Vỹ sợ quá, lắp bắp:

– Xin cứ hỏi.

Tiểu Tà hỏi:

– Ta hỏi người nơi này là đâu?

Ngư Vỹ nhìn Tiểu Tà cắn răng không nói.

Tiểu Tà rút một cây phi đao ra:

– Người muốn ta xẻo tai sao?

Tiếng nói vừa dứt, phi đao đã xẻo đứt nửa vành tai của Ngư Vỹ.

Ngư Vỹ kinh hãi la lên:

– Tôi... tôi... Xin hỏi thiếu hiệp muốn biết chuyện gì?

Tiểu Tà cười hì hì:

– Ta muốn biết nơi này là đâu?

Ngư Vỹ nói:

– Đây là một tiểu đảo, cách đất liền một ngày một đêm đi thuyền.

– Đây thuộc về sào huyệt của môn phái nào? Phi Long bảo, Thần Võ môn hay Hắc y sát thủ?

– Chúng tôi thuộc về người của Thần Võ môn.

– Người Lý Mẫn Cốc giả có phải là người của Thần Võ môn không?

– Không sai.

– Các người muốn hỏi tin tức Âu Dương Bát Không để làm gì?

Ngư Vỹ lắc đầu:

– Chuyện đó tôi không hiểu được. Tôi chỉ là người hành sự.

Tiểu Tà nghĩ cũng có lý, hẳn chỉ là một tên thừa hành, nên hỏi chuyện khác:

– Các người trên đảo có bao nhiêu người? Võ công thế nào?

Ngư Vỹ nói:

– Có trên một trăm người. Trừ Đường chủ ra thì tất cả võ công bình thường.

Tiểu Tà nói:

– Người không gạt ta?

Ngư Vỹ nói:

– Không có! Tại vì người vào đây ai cũng bị khống chế võ công. Vả lại trên đảo không có ai trốn thoát được.

Tiểu Tà vui vẻ, nghĩ đến kế hoạch đã định sẵn. Chỉ cần thu phục được Đường chủ thì gã sẽ làm vua trên mảnh đất này, nên đặc ý:

– Đường chủ của các người tên gì?

– Đường chủ ngoại hiệu là Độc Nhãn Điêu La Tiểu Hải.

– Trừ La Tiểu Hải ra thì còn có ai võ công cao không?

– Không có.

– Các người ở đây nhất người thuộc vào hạng nào?

– Ở đây nhất người rất ít, khoảng mười người thôi do cấp trên bắt giải để điều tra. Hỏi xong nếu chết thì ném xuống biển, không chết thì đưa tới một tiểu đảo khác.

– Một đảo khác?

– Không sai! Từ đây đi về hướng Đông Bắc khoảng một trăm hải lý chúng tôi kêu là đảo Thần Tiên.

Tiểu Tà gật đầu:

– Té ra là như vậy. Bây giờ phòng của Đường chủ nơi đâu?

Ngư Vỹ thành thật:

– Từ cửa trước đi về bên trái đến căn thứ ba, trước cửa phòng có một cây hồng kỳ.

Tiểu Tà gật nhẹ đầu:

– Rất tốt! Người thế ta nằm trong ngục này, chờ một lát xong việc ta sẽ thả người tự do.

Nói xong điểm huyết Ngư Vỹ, bỏ vào ngục khóa cửa lại.

Sau đó, Tiểu Tà đã đến trước cửa phòng của Đường chủ Độc Nhãn Điều gọi cửa.

Đường chủ nổi giận quát:

– Người là ai? Sao dám gõ cửa? Ta chặt tay người.

Tiểu Tà hét:

– Muốn chặt tay thì cũng phải mở cửa mới chặt được chứ.

Đường chủ hét một tiếng, tức giận cầm quý đầu đao, mở cửa ra, phóng tới.

Tiểu Tà thấy người này bị mù một mắt, dùng miếng da đen che một mắt, độ bốn mươi tuổi, mặc áo tím, đầu sói, râu xồm, miệng rộng.

Đường chủ nhìn thấy Tiểu Tà giận vô cùng, hét một tiếng, chém tới.

Đao pháp rất lợi hại, khí thế rất uy dũng. Tiểu Tà không dám ứng tiếp, phải lùi lại dùng biện pháp du đấu.

Qua mười chiêu, Đường chủ không hạ được Tiểu Tà, càng tức giận hơn nữa, nên múa đao vun vút, vận hết công lực, gió lộng ào ào.

Tiểu Tà cảm giác Đường chủ này bản lãnh không cao, liền vung chưởng ép tới.

Chỉ nghe một tiếng:

– Reng!

Chưởng phong của Tiểu Tà đã đánh bẹp quý đầu đao của Đường chủ va vào vách tường.

Đường chủ biết đã gặp cao thủ rồi, từ từ lùi lại.

Tiểu Tà lừ hai mắt:

– Đường chủ! Người dám đùa cợt với ta sao?

Liên lấy viên đá dùng thủ pháp “Mãn thiên hoa vũ” ném vào yếu huyệt của Đường chủ.

Quả nhiên, võ công của Đường chủ rất kém, bị viên đá ném trúng huyệt đạo tay tê cứng, rơi quỵ đầu đao xuống đất.

Tiểu Tà đắc ý phóng tới, dùng thủ pháp khống chế huyệt đạo của Đường chủ, để nằm dưới đất.

Đường chủ kinh hãi:

– Thiếu hiệp! Ta đã thất thủ, người định đối xử với ta thế nào đây?

Tiểu Tà nói:

– Cứ an tâm! Nếu phục tùng ta thì ta không hại mạng ai cả.

Đường chủ hỏi:

– Thiếu hiệp muốn tại hạ làm gì?

Tiểu Tà nói:

– Người đã bị ta khống chế rồi, hiện nay ta muốn người triệu tập thủ hạ để ta kiểm tra.

Đường chủ sợ hãi:

– Xin tuân lệnh!

Tiểu Tà thấy Đường chủ đã phục tùng, liền giải huyệt đạo, chỉ phế bỏ võ công thôi.

Đường chủ không dám trái ý Tiểu Tà, vội vàng đi tập hợp thủ hạ lại.

Chẳng bao lâu, toàn thể thủ hạ trong tiểu đảo đều sắp hàng tụ hội đông đủ.

Tiểu Tà tuyên bố:

– Từ nay thả tất cả những người bị giam giữ trên đảo này. Còn đối với mọi người ở nơi đây phải mở tiệc ăn uống, vui chơi. Ai muốn đi tìm thú vui gì cũng được. Tất cả của kho đều phải đem ra ăn chơi cho hết.

o O o